

Arrest

nr. 313 851 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. STAPPERS**
 Fuutstraat 1
 2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2024 met refertenummer 118461.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten T. BRICOUT EN C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2018 kwam verzoekende partij samen met haar twee minderjarige kinderen het Rijk binnen, in het bezit van een visum C dat werd afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Op 12 september 2019 diende verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, in functie van haar schoonbroer, dhr. H.L., van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 augustus 2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 januari 2020 keerde verzoekende partij met haar twee kinderen terug naar Suriname.

Op 19 maart 2023 kwam verzoekende partij opnieuw de Schengenzone binnen, in het gezelschap van haar kinderen en andermaal in het bezit van een visum C dat werd afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Op 16 mei 2023 diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, dit keer in functie van haar Nederlandse schoonzus, mevr. T.L.

Op 14 november 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2023 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, in functie van haar Nederlandse schoonzus.

Op 8 april 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 21.11.2023 werd ingediend door:

Naam: M. - Voorna(a)m(en): R.B.B.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 16.01.1989 - Geboorteplaats: Paramaribo

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kwam begin 2019 samen met haar twee minderjarige kinderen voor de eerste keer de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, met oog op familiebezoek in Rotterdam. Op 12.09.2019 diende zij in uitvoering van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinsherenging in met haar Nederlandse schoonbroer. Deze aanvraag werd op 07.08.2019 geweigerd. Deze beslissing werd op 12.09.2019 aan betrokkene betekend. Op 02.01.2020 keerde betrokkene met haar kinderen met financiële terugkeerondersteuning van IOM, terug naar Suriname. Op 19.03.2023 kwam zij samen met haar kinderen opnieuw de Schengenzone, alweer in het bezit van een visum C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname, op uitnodiging van familie in Amsterdam (garant G.G. P.). Zij keerde niet terug naar Suriname en diende op 16.05.2023 in uitvoering van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinsherenging in met haar Nederlandse schoonzus, L.B.T. [...]. Deze aanvraag werd op 14.11.2023 geweigerd, beslissing die op 16.11.2023 met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene werd betekend. Op 21.11.2023 diende betrokken deze aanvraag gezinsherenging in met dezelfde referentiepersoon.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-bewijs van goed gedrag en zeden op naam van betrokkene 31.05.2023. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinsherenging.

-verklaring dd. 08.06.2023 van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem waaruit blijkt dat voor zover kan worden nagegaan, betrokkene geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht heeft geregistreerd. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinsherenging.

-verklaring van de Surinaamse 'inspekteur der direkte belastingen' waarin is opgenomen dat mevrouw voor 2022 geen zuiver inkomen heeft genoten. Dit document werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinsherenging.

- geactualiseerde inkomsten van de referentiepersoon en haar echtgenoot

- bewijzen van inschrijving bij de mutualiteit op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- twee attesten met betrekking tot vrijwilligerswerk in België op naam van betrokkene
- inburgeringsattest op naam van betrokkene
- stukken met betrekking tot een maandelijkse geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname in de periode januari 2021 tot maart 2023
- stukken met betrekking tot geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in de periode mei 2023 tot en met januari 2024, met ander woorden, na haar tweede aankomst in België

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene pas op 16.05.2023 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, na de zelfverklaarde binnenkomst op 29.03.2023. De referentiepersoon daarentegen woont reeds sinds 2010 in België.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat betrokken pas sinds 29.03.2023 in België verblijft, terwijl de referentiepersoon reeds sinds 2010 in België verblijft en zich daarbij heeft laten vergezellen door haar partner en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkenes verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Onafgezien daarvan blijkt uit raadpleging van de visadatabank (zie administratief dossier) dat betrokkene een visum heeft gekregen van Nederland in 2023. Uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkene bij de aanvraag heeft doorgegeven dat zij van beroep arbeider is bij het Academisch ziekenhuis in Paramaribo. Het feit dat er een attest wordt voorgelegd dat betrokkene in 2022 geen zuiver inkomen heeft genoten, sluit aldus niet uit dat betrokkene wel degelijk eigen bestaansmiddelen verwierf uit tewerkstelling. In Suriname is er ook nog zoiets als het concept 'onzuiver inkomen' (Surinaamse belastingwetgeving artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomensbelasting). Van een attest waarin is opgenomen dat er geen 'zuiver inkomen' is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de betrokken persoon niet over bestaansmiddelen beschikte om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Er kan enkel van worden afgeleid dat er geen inkomsten zijn waarop directe belastingen zijn verschuldigd. De belastingdruk is niet in elk land even hoog als in België. In België moet men ook aangifte doen indien er geen of slechts beperkte inkomsten zijn, dat is niet noodzakelijk zo in het buitenland. Bij gebrek aan informatie over het daadwerkelijke inkomen dat betrokkene wel degelijk ter beschikking had ten gevolge haar tewerkstelling, kan eigenlijk niet worden ingeschat of de overgemaakte bedragen aan betrokkene in Suriname, van die aard zijn dat ze voor betrokkene noodwendig waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerend goed in Suriname, maakt niet dat zij onvermogen was en niet zelfstandig in haar levensonderhoud kon voorzien.

Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

Dat mevrouw in België ook nog bedragen heeft gekregen van haar schoonzus en broer, hoeft evenmin te betekenen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. De afhankelijkheid dient immers te worden aangetoond van in het land van herkomst of origine.

Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Er werd daartoe geen enkel stavingsdocument voorgelegd. Dat zou trouwens ook niet kunnen gezien de referentiepersoon reeds sinds 2010 in België verblijft.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit een woonstcontrole door de politie dd. 13.11.2023 blijkt dat betrokkene kinderen op dat ogenblik al teruggekeerd waren naar Suriname.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 16.05.2023 werd op 14.11.2023 geweigerd. Deze beslissing werd op 16.11.2023 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet tegen deze weigeringsbeslissing in beroep te gaan en al enkele dagen later opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon in te dienen en daarbij een aantal stukken van de eerste aanvraag opnieuw voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 316 012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden en wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en van het "Unierecht".

BETREFT WEIGERING AANVRAAG GEZINSHERENIGING:

Verzoekster wenst vooreerst te antwoorden op het argument van verwerende partij dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon daar deze reeds geruime tijd, sedert 2010, in België verblijft.

De aanvraag werd dus eveneens geweigerd doordat verwerende partij van mening is dat het recht op vrij verkeer van personen in hoofde van de referentiepersoon, zijnde de schoonzus van verzoekster, niet geschonden zou zijn.

Hiermee voegt verwerende partij echter een bijkomende voorwaarde toe aan de bepalingen van de wet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: "

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Richtlijn 2004/38/EG legt dan ook uitdrukkelijk op dat er in het nationaal recht bepalingen voorzien dienen te worden die de binnenkomst én het verblijf van de 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken. De Belgische wetgever is hieraan tegemoet gekomen door invoering van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing dient dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."*

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen dienen dan ook samen gelezen te worden, als zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen ‘dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen’ of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”. De aanvrager dient bijgevolg één van volgende twee situaties aan te tonen:

- Dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie, die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;*
- Dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen vervolgens dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

“Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”.

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts “afdoende gemotiveerd” wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met “de evenredigheid” van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden

en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de wet bijgevolg NIET stelt dat de andere familieleden én ten laste moeten zijn én deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de 'andere familieleden' van de burger van de Unie 'in het land van herkomst' ten laste moeten zijn. Daarnaast bepaalt art. 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet tevens dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". Door te motiveren dat er mogelijks geen schending zou zijn van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, schendt verwerende partij het materieel motiveringsprincipe, alsook het Unierecht.

In casu is de bestreden beslissing aldus niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

Wat het 'ten laste zijn' betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

In casu meent de verwerende partij alsnog dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster ten laste was van haar schoonzus in het land van herkomst.

Volgende bewijsstukken werden evenwel overgemaakt:

- Bewijs goed gedrag en zeden op naam van betrokkene 31.05.2023;
- Verklaring dd. 08.06.2023 van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht heeft geregistreerd;
- Verklaring Surinaamse 'inspekteur der belastingen' waarin is opgenomen dat verzoekster voor 2022 geen zuiver inkomen heeft genoten;
- Geactualiseerde inkomsten referentiepersoon en echtgenoot;
- Bewijzen inschrijving mutualiteit
- Twee attesten vrijwilligerswerk in België;
- Stukken maandelijkse geldstortingen periode januari 2021 tot maart 2023;
- Stukken geldstortingen periode mei 2023 tot januari 2024.

Uit de overgemaakte stukken blijkt wel degelijk dat verzoekster onderhouden werd door haar schoonzus en haar echtgenoot.

Er werden stortingsbewijzen overgemaakt, waarbij telkens maandelijks tussen 2021 en 2023 aanzienlijke bedragen werden overgemaakt.

Het gaat over grote en regelmatige geldstortingen, dewelke al te eenvoudig worden genegeerd in de bestreden beslissing.

Verzoekster diende dan ook in 2020 noodgedwongen terug te keren naar Suriname, waarna zij omwille van de COVID-19-pandemie niet aan werk kon geraken.

Verzoekster was bijgevolg volledig afhankelijk van de financiële ondersteuning van haar schoonzus voor het levensonderhoud van haar en de kinderen.

Verwerende partij kiest er echter voor om hieraan geen enkele waarde te willen hechten, quod certe non.

Dienaangaande kan nog verwezen worden naar het arrest van uw rechtbank van 26 oktober 2018 met verwijzing naar HvJ Reyes, C-423/12 van 16 januari 2014, als volgt (RvV 211.725 van 26 oktober 2018):

“Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Zie ook RvV 198.310 van 22 januari 2018

“Van verzoekster kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als ‘bijkomend’ moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoekster uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.”

Het arrest HvJ C-432/12, Reyes zegt hierover het volgende:

“§ 24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger

§ 26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

Uit het voorgaande blijkt dat het loutere feit dat verzoekster beperkt economisch actief is geweest, niet voldoende is om zonder enige reserve te besluiten dat zij niet ten laste kon zijn van haar schoonzus. Verwerende partij stelt hierbij ten onrechte dat er met het door verzoekster neergelegde attest van de “inspekteur der directe belastingen” geen rekening gehouden zou kunnen worden.

Verzoekster diende een authentiek document neer te leggen.

Er is dan ook geen twijfel mogelijk dat het bijgevoegde document door de bevoegde Surinaamse autoriteiten werd opgesteld.

Het feit dat de bevoegde autoriteiten bevestigen dat verzoekster geen inkomen had, betekent dat zij minder verdiende dan het vereiste minimum voor een aangifte.

Het attest handelt over de inkomsten van het jaar 2022, reeds enkele maanden later op 19.03.2023 reisde verzoekster naar de Schengenzone.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de levensstandaard in Suriname.

Het is algemeen geweten dat Suriname een relatief arm land is, waar de levensstandaard laag is.

Gelet op het voorgaande dient het door de referentiepersoon opgestuurde geld als voldoende financiële steun beschouwd te worden.

Daarenboven is het niet bewezen dat verzoekster niet ten laste en onvermogen was, ondanks een eventuele beperkte economische activiteit.

De objectieve documenten uit het dossier, met name de geldstorting en het Surinaams belastingattest, tonen de onvermogenheid aan.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

2.1.2. Verzoekster diende een aanvraag in, gestoeld op artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder wat volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster moet dus aantonen dat ze voorafgaand aan haar aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, *in casu* haar Nederlandse schoonzus. De verwerende partij is van oordeel dat zij dit niet aantoonst.

Wat betreft de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, betwist verzoekster het oordeel van de verwerende partij niet. Daarentegen meent zij dat ze wel degelijk steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon, ook reeds van in het land van herkomst.

De Raad wijst er op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Wat betreft het begrip “ten laste” heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia

en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel deze arresten betrekking hebben op de these van gezinshereniging met familieleden in de zin van artikel 2.2 van de richtlijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn –ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf– om het begrip “ten laste” zoals hiervoor omschreven anders te gaan beoordelen voor “andere familieleden”.

Verzoekster, die overigens zelf verwijst naar de bovenstaande arresten, moet dus niet alleen aantonen dat er sprake is van een materiële ondersteuning door de referentiepersoon, maar ook dat zij gezien haar economische en sociale toestand in het land van herkomst op deze ondersteuning is aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien.

De verwerende partij heeft dienaangaande het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Onafgezien daarvan blijkt uit raadpleging van de visadatabank (zie administratief dossier) dat betrokkene een visum heeft gekregen van Nederland in 2023. Uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkene bij de aanvraag heeft doorgegeven dat zij van beroep arbeider is bij het Academisch ziekenhuis in Paramaribo. Het feit dat er een attest wordt voorgelegd dat betrokkene in 2022 geen zuiver inkomen heeft genoten, sluit aldus niet uit dat betrokkene wel degelijk eigen bestaansmiddelen verwierf uit tewerkstelling. In Suriname is er ook nog zo iets als het concept ‘onzuiver inkomen’ (Surinaamse belastingwetgeving artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomensbelasting). Van een attest waarin is opgenomen dat er geen ‘zuiver inkomen’ is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de betrokken persoon niet over bestaansmiddelen beschikte om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Er kan enkel van worden afgeleid dat er geen inkomsten zijn waarop directe belastingen zijn verschuldigd. De belastingdruk is niet in elk land even hoog als in België. In België moet men ook aangifte doen indien er geen of slechts beperkte inkomsten zijn, dat is niet noodzakelijk zo in het buitenland. Bij gebrek aan informatie over het daadwerkelijke inkomen dat betrokkene wel degelijk ter beschikking had ten gevolge haar tewerkstelling, kan eigenlijk niet worden ingeschat of de overgemaakte bedragen aan betrokkene in Suriname, van die aard zijn dat ze voor betrokkene noodwendig waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerend goed in Suriname, maakt niet dat zij onvermogen was en niet zelfstandig in haar levensonderhoud kon voorzien. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.”

Verzoekster brengt daartegenin dat uit de overgemaakte stukken wel degelijk blijkt dat zij onderhouden werd door haar schoonzus. Zij wijst op de voorgelegde bewijzen van grote en regelmatige geldstortingen tussen 2021 en 2023. Zij betoogt dat zij na haar terugkeer naar Suriname in 2020 omwille van de COVID-19-pandemie niet aan werk kon geraken, waardoor zij volledig afhankelijk was van de financiële ondersteuning van haar schoonzus voor het levensonderhoud van haar en de kinderen. Zij meent dat het door de referentiepersoon opgestuurde geld als voldoende financiële steun en dus als bewijs van het ten laste zijn beschouwd moet worden. Zij verwijst daarvoor naar een arrest van de Raad en naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het bewijs van onvermogen bijkomend is en dat “het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger” (HvJ arrest Reyes, punt 24 en 26). Volgens verzoekster blijkt uit het voorgaande dat het loutere feit dat zij beperkt economisch actief is geweest, niet voldoende is om zonder enige reserve te besluiten dat zij niet ten laste kon zijn van haar schoonzus. Zij betoogt immers dat het niet bewezen is dat zij niet ten laste en onvermogen was, ondanks een eventuele beperkte economische activiteit. Zij hekelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de levensstandaard in Suriname, die zoals algemeen geweten laag is. Ook meent zij dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er met het door haar neergelegde attest van de “inspekteur der directe belastingen” geen rekening gehouden zou kunnen worden, hoewel het een authentiek document van de Surinaamse overheden betreft. Het feit dat de bevoegde autoriteiten bevestigen dat verzoekster geen inkomen had, betekent dat zij minder verdiende dan het vereiste minimum voor een aangifte, aldus verzoekster. Zij meent dat dit stuk wel afdoende haar onvermogen aantoont.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag in 2023 heeft doorgegeven dat zij van beroep arbeider is bij het Academisch ziekenhuis in

Paramaribo. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat zij na haar terugkeer naar Suriname geen werk vond, waardoor zij volledig afhankelijk was van de financiële steun van haar schoonzus voor haar levensonderhoud. Verder gaat verzoekster er verkeerdelijk vanuit dat met het voorgelegde belastingattest geen rekening werd gehouden. Zoals de verwerende partij terecht vaststelt vermeldt het attest dat verzoekster in 2022 geen “zuiver inkomen” heeft genoten en niet, zoals zij wil laten gelden, geen inkomen. Verzoekster betwist niet dat in Suriname er ook nog zoiets is als het concept “onzuiver inkomen” (Surinaamse belastingwetgeving artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomensbelasting) en dat dus van een attest waarin is opgenomen dat er geen “zuiver inkomen” is, bijgevolg niet kan worden afgeleid dat de betrokken persoon niet over bestaansmiddelen beschikte om in het eigen levensonderhoud te voorzien, maar dat er enkel uit kan worden afgeleid dat er geen inkomsten zijn waarop directe belastingen zijn verschuldigd. Met haar betoog dat zij minder verdiende dan het vereiste minimum voor een aangifte, bevestigt zij zelf het standpunt van de verwerende partij. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt dat dit attest niet uitsluit dat verzoekster wel degelijk eigen bestaansmiddelen verwierf uit tewerkstelling.

De Raad acht het in die optiek evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat bij gebrek aan informatie over het daadwerkelijke inkomen dat verzoekster wel degelijk ter beschikking had uit de tewerkstelling waarop zij had gewezen in haar visumaanvraag, niet kan worden ingeschat of de overgemaakte bedragen aan verzoekster in Suriname van die aard zijn dat ze voor haar noodwendig waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Een verwijzing naar de lage levensstandaard in Suriname doet geen afbreuk aan deze vaststelling, en bovendien heeft verzoekster nagelaten hierover een toelichting te geven in haar aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoekster doet gelden, is het in die omstandigheden niet aan de verwerende partij om aan te tonen “dat verzoekster niet ten laste en onvermogen was ondanks een eventuele beperkte economische activiteit”. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster zich ook in haar verzoekschrift beperkt tot wat vaagheden en algemeenheden, zonder haar concrete financiële toestand te kaderen in het licht van de levensstandaard in Suriname waar zij naar verwijst, terwijl de bewijslast bij de aanvrager ligt.

Gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie kon de verwerende partij hieruit terecht afleiden dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, aangezien – zoals aangestipt in de bestreden beslissing – een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Tot slot biedt de verwijzing naar een arrest van de Raad en van het Hof van Justitie inzake het bewijs van onvermogenheid evenmin soelaas. Immers toont verzoekster niet aan dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als die aan de orde in deze arresten, in tegendeel, gelet op het feit dat de verwerende partij er terecht op had gewezen dat zij in de visumaanvraag had aangegeven dat zij werkte in het land van herkomst en zij dit in het onderhavige verzoekschrift blauw blauw laat.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden moet worden geweigerd aangezien ze niet aantoonde ten laste te zijn geweest van of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij haar kritiek op het motief aangaande het vrij verkeer van de referentiepersoon. De eventuele gegrondheid daarvan kan immers niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

“schending artikel 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 evrm en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en van het “unierecht”.

BETREFT HET BEVEL:

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die eveneens een einde stelt aan het recht op verblijf, werd door verwerende partij genomen op grond van artikel 7,1,2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Verder wordt er gesteld dat er klaarblijkelijk een risico op onderduiken zou bestaan, doordat verzoekster een tweede maal een aanvraag gezinshereniging had ingediend.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van deze beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en haar samenwoont met de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. Er is hoe dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster zou onderduiken.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekster, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door zijn ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld.

In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad, om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen verzoekster en haar kinderen in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen en de referentiepersoon dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

In casu toont verzoekster nochtans aan dat zij al ten laste was in het verleden van de referentiepersoon en dat zij er inmiddels, samen met haar ondertussen schoolgaande minderjarige kinderen, een gezin mee vormt in België.

Dat verwerende partij dan ook volkomen ten onrechte in de bestreden beslissing heeft aangegeven als volgt: "Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit een woonstcontrole door de politie dd. 13.11.2023 blijkt dat betrokkenes kinderen op dat ogenblik al teruggekeerd waren naar Suriname".

Bij terugkeer zou zij en haar in België schoolgaande kinderen gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid.

Verwerende partij verwijst hier foutief naar een woonstcontrole door de politie van 13.11.2023 waaruit zou blijken dat de kinderen op dat ogenblik al teruggekeerd waren naar Suriname.

Het tegendeel is evenwel waar.

De minderjarige kinderen verblijven echter nog steeds in België en gaan sedert september 2023 naar school in België.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken.

Een eenvoudig onderzoek had aan het licht gebracht dat de minderjarige kinderen van verzoekster in België verblijven en naar school gaan.

Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2.2. Zoals dat wordt vereist door artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten dat het is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeksters legaal verblijf in België verstreken is. Verzoekster betwist dit niet.

Zij voert wél een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en betoogt dat in de bestreden beslissing haar gezins- en familieleven met haar minderjarige kinderen en haar schoonzus, met wie zij samenwonen en een gezin vormen, niet afdoende is onderzocht en besproken, net zo min als de voorgelegde stukken dienaangaande.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling en het hoger belang van het kind waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hierover wel degelijk werd gemotiveerd.

Met betrekking tot haar minderjarige kinderen, heeft de verwerende partij vastgesteld dat uit een woonstcontrole door de politie van 13 november 2023 blijkt dat zij op dat ogenblik al teruggekeerd waren naar Suriname, waardoor er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Verzoekster brengt daar tegenin dat de verwerende partij foutief verwijst naar deze woonstcontrole, aangezien de minderjarige kinderen nog steeds in België verblijven en sedert september 2023 hier naar school gaan. Zij betoogt dat een eenvoudig onderzoek door de verwerende partij dit aan het licht had gebracht. Zij voegt bij haar verzoekschrift ook de schoolattesten van haar kinderen, een kopie van hun paspoorten en een notariële voogdijvolmacht.

De Raad wijst erop dat in de woonstcontrole van 13 november 2023 inderdaad wordt vastgesteld dat de kinderen er niet verblijven en teruggekeerd zijn naar Suriname. De verwerende partij kon zich dan ook genoegzaam op deze woonstcontrole steunen in het kader van het besluitvormingsproces. Verder stelt de Raad vast dat de schoolattesten die verzoekster bijbrengt zijn opgesteld op 3 mei 2024, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat in het schoolattest van het oudste kind wordt verduidelijkt dat zij pas lessen volgt sedert 8 januari 2024, waardoor dit schoolattest de vaststellingen in de woonstcontrole niet tegensprekt, in tegendeel. Het attest dat betrekking heeft op het oudste kind maakt melding van het feit dat het is ingeschreven in de school sedert 1 september 2023, maar maakt geen melding van de aanwezigheden van het kind. Ook de kopieën van de paspoorten vormen geen tegenbewijs, aangezien niet kan worden vastgesteld wanneer deze kopieën zijn genomen en of het gehele paspoort – met alle actuele in- en uitreisstempels – werd gekopieerd. Evenmin biedt de notariële voogdijvolmacht vanwege de vader van de kinderen aan verzoekster soelaas om hun aanwezigheid in België aan te tonen. Gelet op de niet weerlegde vaststellingen in de woonstcontrole, kon de verwerende partij er dus op het moment van de bestreden beslissing vanuit gaan dat de kinderen niet in België verbleven en moest zij daarover redelijkerwijze geen verder onderzoek voeren. Dit geldt des te meer nu verzoekster haar verblijfsaanvraag enkel in eigen naam en niet ook in naam van de kinderen heeft ingediend. Hoe dan ook toont verzoekster haar belang niet aan bij een schending van haar gezinsleven met haar kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen geen verblijfsrecht hebben in België en verzoekster niet aantoonde dat zij haar gezinsleven met de kinderen niet elders, zoals in het land van herkomst, kan verderzetten, zeker nu zij daar reeds verbleven hebben. Waar verzoekster stelt dat zij en haar in België schoolgaande kinderen worden gedwongen om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid, is hiervoor al vastgesteld dat dit niet is aangetoond. In de mate dat zij alludeert op het schoollopen van de kinderen in België, toont zij op geen enkele wijze aan dat zelfs indien zij zich thans terug in België zouden bevinden, zij hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Dat het hoger belang van de kinderen schade zou worden toegebracht bij terugkeer is, gelet op alle voorgaande vaststellingen, niet aangetoond.

Waar verzoekster zich beroept op haar gezinsleven met haar schoonzus, wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zoals dat ook wordt aangestipt in de bestreden beslissing, worden banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het zelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen.

Ter zake heeft de verwerende partij geoordeeld dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, aangezien verzoekster een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn en uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Verzoekster, die in het eerste middel niet heeft kunnen aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar schoonzus, laat deze motieven ongemoeid en brengt noch wat haarzelf, noch wat haar kinderen betreft -indien zij thans opnieuw in België zouden verblijven- elementen bij die kunnen wijzen op een bijkomende afhankelijkheid zoals die wordt vereist door artikel 8 van het EVRM in dit geval. Het loutere feit dat zij samenwonen en de bewering dat zij een “gezin” vormen, volstaat daartoe niet. Verzoekster toont aldus geen beschermenswaardig gezinsleven aan met haar schoonzus en kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar verzoekster, wat betreft het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingewet, nog betoogt dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, stelt de Raad vast dat zij enkel aangeeft dat zij het niet eens is met de motivering ter zake, maar niet in concreto aantoont dat ze ondeugdelijk is.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS